

være færdig inden Aften. Det er altsaa erkjendt fra Oppositionens Side, at Statsmaskineriet maa gaa sin Gang, og at der maa staffles Udveie, naar de regelmæssige Tilstande glippe, og naar man altsaa affjærer den Udvei, som er benyttet og som efter min Mening er den, der aabner den letteste Udgang til igjen at komme tilbage til regelmæssige finantsielle Tilstande, saa driver man Regjeringen længere bort fra de Tilstande, som vi netop skulde bestræbe os for igjen at naae. Det bliver jo stedse fra Oppositionens Side gjort gjældende, at den nuværende Regjering er reaktionær og grundlovsfjendt, og at den har Tilbøielighed til at bryde Grundloven. Derksom dette virkelig er Tilfældet, dersom dette virkelig er Oppositionens Mening, saa forstaar jeg ikke, at den følger den Wei, som den hidtil er flaaet ind paa, thi overfor en virkelig frihedsfjendt og grundlovbrydende Regjering vilde dog enhver fornuftig Folke-repræsentation betragte det som sin Opgave at tvinge Regjeringen til endogsaa mod dens egen Villie at holde sig indenfor de grundlovmæssige Former og Tilstande, og netop jo mere tilbøielig Regjeringen maatte være til at kaste Grundloven til Side, desto stærkere Tvivl maatte der udfoldes fra Repræsentationens Side for at gjøre det umuligt eller dog saa vanskeligt som muligt for Regjeringen at komme udenfor de grundlovmæssige Tilstande. Det forekommer mig imidlertid, at Folkethinget har snarest fulgt den modsatte Wei, at det har gjort sig til Opgave at drive Ministeriet udenfor Grundloven, at bringe det bestandig fjernere og fjernere fra Grundlovens Former. Jeg kan ikke Andet end deri se et Vidnesbyrd om, at Oppositionen i Virkeligheden mener, at det dog under denne Regjering næppe har Fare for vor Grundlov, thi ellers vilde man næppe have taget den Stilling. Jeg ser heller ikke rettere, end at Forkastelsen af den nu foreliggende provisoriske Lov gjør det omtrent umuligt at naae til det, som jeg for mit Vedkommende, efter min Overbevisning vilde anse for det Rette, nemlig at arbejde hen til Vedtagelsen af en Finantslov for indværende Aar. Det blev forleden udtalt af det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgfreds (Monrad), at der nu er gaaet 9 Maanedes og 3 Uger, i hvilke vi have levet uden en regelmæssig Finantslov, have levet, som det ærede Medlem kaldte det, under en absolutistisk Regjering. Det forekommer da mig, at det Naturlige vilde være, at naar der gives Folkethinget Leilighed til at komme bort fra denne Absolutisme, til at faae en regelmæssig Finantslov, saa var

der al Opfordring til at gribe denne Leilighed med al mulig Fær og at stræbe hen til at sætte en virkelig regelmæssig, grundlovmæssig Finantslov i Værk ved en Forhandling og en Forstaaelse med det andet Thing, og det forekommer mig tillige, at hele den politiske Situation og hele den Grundopfattelse, som i den forløbne Uges Diskussion er bleven gjort gjældende af Oppositionens Førelere, maatte virke endnu mere i denne Retning. Det var et Hovedpunkt i den hele Forhandling, som særlig blev gjort gjældende af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein), at Forfatningen af 1866 i og for sig er god og brugelig nok, men at det kun er Personerne, som hidtil have gjort det vanskeligt at lade den virke paa rette Maade til Held for Samfundet. I og for sig kan jeg tiltræde denne Synsmaade, for saa vidt ogsaa jeg tror, at Forfatningen af 1866 virkelig er brugelig, og at der meget godt under den kan finde en i alle Henseender fyldestgjørende Udvikling Sted; men naar det nu menes, at det er Personerne, som have været Skyld i, hvad der er sket, og derved utvivlsomt særlig er sigtet til den nuværende Regjerings Personer, saa kan det dog vel ikke nægtes, at det for den almindelige Opfattelse staar noget tvivlsomt, om dette virkelig forholder sig saaledes, thi Enhver, der kuffer den Udvikling, som er gaaet for sig siden 1866, vil jo vide, at ganske de samme personlige Vanskeligheder flere Gange have prøvet sig at være til Stede, i alt Fald siden 1870. Det blev udtalt af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein) forleden Dag, at Ministeriet Jonnesbech traadte af, fordi det ansaas for at være en Hindring for en Forstaaelse mellem de to Thing. Der ligger dog deri en utvivlsom Aerkjendelse af, at heller ikke dette Ministerium var i Stand til at løse den Opgave, som man nu synes at ville gjøre til Hovedopgaven for en Regjering, at optræde mæglende mellem de to Thing og bringe dem til Forstaaelse (Monrad: Derfor gik jo Ministeriet.) Ja, det er altsaa et Bevis for, at heller ikke denne Regjering kunde løse denne Opgave, og at der heller ikke for dens Vedkommende var en saadan Forstaaelse mellem Regjeringen og dette Thing, som det her gjøres gjældende, at der skal være. Gaa vi saa tilbage til det foregaaende Ministerium, saa vil det erindres, hvorledes dette Thing i 1872—73 standfede en Række Lovforslag ved Vedtagelse af Dagsordener, der gik ud paa at udtale den Erkjendelse, at Lovforslagene ikke kunde gjenføres i tilfredsstillende Stikelse, saa længe det daværende Ministerium bestod, og det viste sig altsaa, at ogsaa det daværende